

Nr 273.

Av herr **Johansson** i Bro, om viss ändring i 46 § lagen om fattigvården.

I den förut gällande fattigvårdsförordningen hade § 23 följande lydelse: »Den som fyllt sextio år behåller därefter den hemorts rätt han då ägde.» Detta stadgande tolkades under en lång följd av år på sådant sätt, att den kommun, där en person rätteligen skolat mantalsskrivas för det år, under vilket han fyllde sextio år, ansågs vara den kommun, där hemorts rätt senast kunde förvärfvas. Denna bestämmelse ansågs även böra upptagas i den nya fattigvårdslagen av den 14 juni 1918. Enligt denna lag skall emellertid den faktiska mantalsskrivningen vara bestämmande för hemorts rätten. § 46 i den nya lagen erhöi därvid följande något förändrade lydelse: »Den som fyllt sextio år kan därefter icke förvärva ny hemorts rätt». Det torde hava varit avsikten att icke genom den ändrade lydelsen införa någon ändring i själva åldersgränsen för hemortsbestämningen. Så har emellertid skett. Den högsta instans, som har att tolka hithörande lagbestämmelser, kammar rätten, lærer nyligen i ett meddelat utslag hava förklarad, att mantalsskrivning för det femtionönde, icke för det sextionde levnadsåret skall vara bestämmande för hemorts rätten. Härigenom har sålunda en ändring av vad som under en lång följd av år ansetts vara gällande rätt kommit till stånd.

Att denna tolkning ur juridisk synpunkt är motiverad må gärna med givas. Praktiska skäl synes mig dock tala för ett bibehållande av den åldersgräns, som förr varit bestämd. Någon anledning att framflytta den tidpunkt, då ett upphörande av förmågan att förvärva hemorts rätt skall inträda, förefinnes icke enligt min uppfattning. Om man jämför denna bestämmelse med stadgandena i lagen om allmän pensionsförsäkring, finner man, att denna lag stadgar en ålder av sextiosju år såsom den tidpunkt, då pensions rätt skall inträda. Den olikhet, som sålunda förefinnes mellan den gamla fattigvårdsförordningens och den nya fattigvårdslagens nu ifrågasvarande bestämmelser, synes sålunda sakna verklig och reell innebörd. Vid sådant förhållande synes mig det förut gällande stadgandet böra återinföras.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i 46 § i lagen om fattigvården av den 14 juni 1918, att mantalsskrivning för det år, under vilket en person fyller sextio år, allt fortfarande skall vara avgörande vid hemorts rättsbestämningen.

Stockholm den 21 januari 1924.

A. J. Johansson,
Bro.